

— Ахъ, защо не послушахъ дъщеря си, защо не послушахъ дъщеря си!

Чули го пазачитѣ. Отишли при царя. Рекли му:

— Царю честити, новиятъ затворникъ нито хлѣбъ яде, нито вода пие. Само едно повтаря: „Ахъ, защо не послушахъ дъщеря си!“

Царьтъ заповѣдалъ да повикатъ затворника и го попиталъ:

— Какво те учеше дъщеря ти, че я не послуша?

— Учеше ме, да не донасямъ чутурката, защото ще поискашъ и чукалото. А пъкъ чукало не намѣрихме.

— Щомъ дъщеря ти е толкова умна, иди я доведи при мене!

Дошла дъщерята. Царьтъ ѝ рекълъ:

— Викамъ те, да се увѣря, дали си толкова умна, както казва баща ти. Искамъ да си отидешъ въ село и следъ три дни да дойдешъ пакъ тука, но нито да яздешъ, нито пешъ да ходишъ. И да ми донесашъ подаръкъ, и да не ми донесешъ. Ако изпълнишъ това, що ти поръчвамъ, ще те направя царица.

— Ще се помъча да го изпълня, царю честити! — казала девойката и си отишла въ село.

Тя хванала два гълъба, сложила ги въ пазва, яхнала единъ козелъ и тръгнала съ двама-трима селяни за столнината. Като приближила града, изпратила селянитѣ да съобщатъ на царя, че пристига.

Царьтъ и царедворцитѣ излѣзли да я причакатъ вънъ отъ града.

Подала се девойката. Тя яздѣла козела, но краката ѝ се допирали до земята.

Като дошла до царя, момата извадила гълъбитѣ, подала му ги и казала:

— Ето, нося ти подаръкъ, царю честити.

Царьтъ посегналъ да вземе гълъбитѣ, но девойката ги пуствала и тѣ отлетѣли надъ града.

Тогавя девойката рекла:

— Както виждашъ, азъ дойдохъ, царю честити. И яздя, и пешкомъ ходя. Възседнала съмъ козела, но и съ крака пристъпвамъ. И донесохъ ти подаръкъ, и не ти донесохъ.

Царьтъ разбралъ, колко е умна девойката и устоялъ на думата си. Оженилъ се за нея.